

SESSİZ SAKİN'in
GÜRÜLTÜLÜ MACERALARI

bir köy var uzakta!

MELİH TUĞTAĞ
ÇAĞRI CEBECİ

GENÇ HAYAT

Melih Tuğtağ

Huuop!

Selam gençler.

Ben, Melih Tuğtağ. Doğduğum tarih için 27 Ekim 1987 diyorlar. Doğduğum zamanı hatırlamadığım için bu konuda anne-me ve babama güveniyorum.

Doğma büyüme İstanbulluyum, ama "nerelisin?" dersenez, adettendir diye "Elazığlıyım" derim.

İstanbul Teknik Üniversitesi 'nde uzun yıllar Jeofizik Mühendisliği okudum (Uzun yıllar hakikatten uzunmuş. Bunu öğrendim). Sonra baktım ki benden mühendis olmayacak, ben de yazar oldum.

Çağrı Cebeci

Aydın 'da doğdu. Ailecek Ankara 'ya taşındılar ki kendisi bu sırada 4 yaşındaydı. Sonra İstanbul 'a geldiler. Liseye giderken güldüğü her şeyi karikatür olarak çizmeye başladı. İlk karikatürü 1991 yılında, Avni dergisinde yayınlandı. Kazandığı ilk parayla kendine hemen yeni bir tarama ucu aldı.

1993 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi 'ne girdi. Sırasıyla Ustura, Gırgır, Amele ve Cafcaf dergilerinde çizimler yaptı... TRT Çocuk Dergisi 'nin Sanat Yönetmenliği görevini yaptı. Son 2 yıldır çizgi filmler yapan bir şirketi var.

Çağrı Cebeci ünlü şair, yazar ve fikir insanı olan Dilaver Cebeci 'nin oğludur. 3 küçük yeğeni vardır ve karikatürlerini önce onlara gösterir. Eğer gülüyorlarsa çizmeye devam eder...

Nerden Çıktı Bu Kitaplar Ya Hu?

Güzel bir sonbahar günü yayınevimizde, bir sohbet esnasında ortaya çıktı bu fikir: "Neden bizim de yerli bir kahramanımız olmasın ki?" Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine kadar bütün ekip düşündük, taşındık. Ve karar verdik. Evet evet! Uçan, kaçan, süper güçleri olan kahramanlara inat, her şeyiyle bizden, bizim gibi olan; bizim gibi konuşan, düşünen, yaşayan bir kahramanımız olmalıydı.

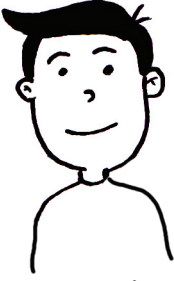
Hemen yazarımız Melih Tuğtağ ve çizerimiz Çağrı Cebeci'yle paylaştık bu fikrimizi. Aylarca çalıştık, çabaladık, yorulduk. En sonunda biraz üşengeç, biraz tembel, biraz meraklı, çokça hayalci ve oldukça sempatik bir Sessiz Sakin çıktı karşımıza.

Adı Sessiz Sakin olsa da maceraları gürültülü, eğlenceli ve heyecanlı. Onu öyle seveceksiniz ki o sizin de Cankadaşınız olacak.

Saygılar...

GENÇ HAYAT

Aksi abim
Coşkun Sakin

Kahraman annem
Sakine Sakin

Üşengeç ben
Sessiz Sakin

Koleksiyoncu babam
Selim Sakin

Tonton babaannem
Saniye Sakin

Mahallenin sevimlisi kardeşim
Gizem Sakin

Merhaba Cankadaşlar.

Ben, Sessiz Sakin.

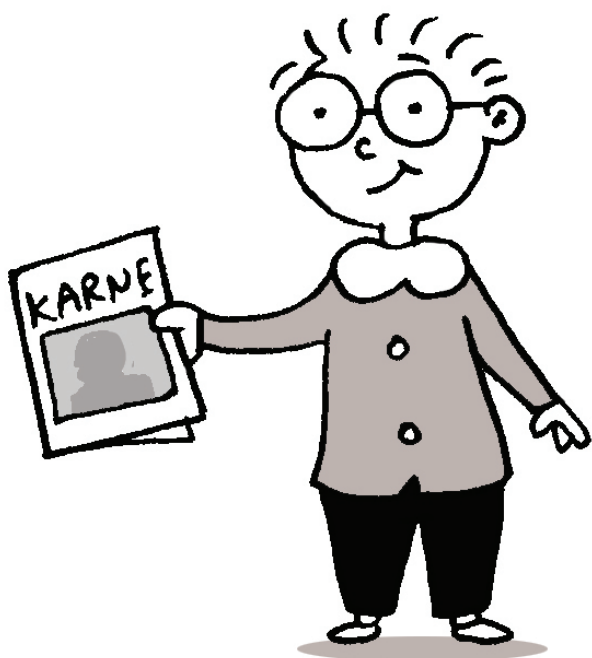
Adım Sessiz, soyadım Sakin.

İçinizden biriyim.

Tanıştığınıza memnun oldunuz mu?

Őu an çok ũşeniyorum ama bir ara eminim ben de memnun olacağım.

Merhaba Cankadaşlar, nasılsınız?

İyisiniz, iyisiniz mařallah.

Ben de iyiyim çok şükür. Bakın, size ne anlatacağım. Geçen gün sıcaıktan eriyerek oturuyordum (buna hiç şaşırmamışsınızdır bence), aklıma geçen seneki yaz tatilim geldi.

Okulun son haftaları, tatilin başlangıcı, annemin memleketine gidişimiz, köy hayatı ve köydeki gizemli kuyu...

Çok acayip bir tatildi ya hu!

Durun, durun size de anlatayım, ama önce tatilden az öncesine gidelim.

SINAV KAĞIDI

Soru = Risk nedir?

Cevap = Risk budur

BÖLÜM 1
SICAK HAVA...
BOL SINAV...
OKULUN SON HAFTALARI

Mevzu okulun son haftaları ise akla iki şey gelir:

1- Sınav haftası çilesi

2- Sınavların bitimi ile karne günü arasındaki tanımsız boşluk

Ne yalan söyleyeyim; oldum olası ikisini de hiç sevemedim. Ne gerek var ki yani?

Gerçi hata bizde. Sınav haftasına kadar yatıyoruz. Dersleri yanm yamalak dinliyoruz. Son sınavlar yaklaşınca ise tüm sene işlediğimiz konuları birkaç günde öğrenmeyi deniyoruz.

Arkadaş, bu da akıl ya hu! Aklın da bir sınırı var değil mi?

Sınav haftalarında kafamın, çok şişirilince patlayan balonlara benzemesinden çok korkuyorum.

Üffff... Üfff... Üfff... BOOOOMMM!

Sınav değil Şınav

Bence sınava girmek ile şınav çekmek arasında, çok güçlü bağlantılar var:

1-) Sınav-Şınav. Sadece bir harf fark var. Hatta ufacık bir kuyruk farkı var. Yani kuyruklu "Sınav"a "Şınav" denir!

2-) İkisi de çok zor.

3-) İkisi de çok yorucu.

4-) İkisi de bana göre değil.

Bu kadar benzerlikten sonra kardeş bile olabilirler bence.

Aslında ilk sınavlarla aram daha iyi. Geniş vakte yayıldıkları için, daha az yorucu oluyor. Ama son sınavlar yok mu, o son sınavlar... Bir dönem boyunca öğrendiğimiz her dersten her şeyin sınavına, iki haftada giriyoruz.

Her gün yeni bir sınav... Her gün yeni bir telaş... İki haftanın sonunda üzerimizden kamyon geçmiş gibi oluyoruz.

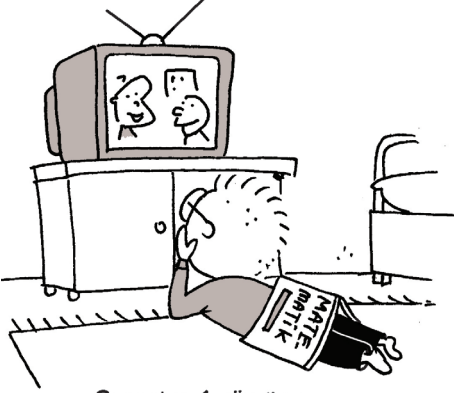

Geçen sene ise bu yorgunluk iki katına çıkmıştı. Sınav haftasının son sınavı... Şey... Yani... Son sınavı matemattikti. Tüm sınıf ilk sınavdan düşük not almıştı. Bu sebeple son sınava çok çalışmamız lazımdı.

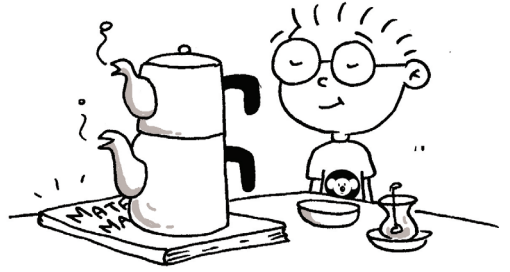
Gece gündüz çalıştık. Diğer sınavların olduğu günlerde bile, bir yandan onlara çalışırken, diğer yandan matematiğe çalışıyorduk. Çok çalıştık yani. Öyle çalıştık ki anlamadık. Uuu uuu uu... Süper, hiper, mega çalıştık...

Hele ben yemedim, içmedim hatta uyumadım, matematik çalıştım. Pisagor, matematiğe bu kadar önem veren birini görseydi eminim mutluluktan ağlardı.

Sınavdan 3 hafta önce

Sınavdan 2 hafta önce

Sınavdan 1 gün önce

Sınav sabahı

Tamam tamam... Haklısınız o kadar çalışmadım.

Yaaa, sizden de hiçbir şey kaçmıyor ki... Evet, tahmin ettiğiniz gibi gerektiği kadar çalışmadım. Ve yine tahmin edebileceğiniz gibi sınavdan düşük not aldım.

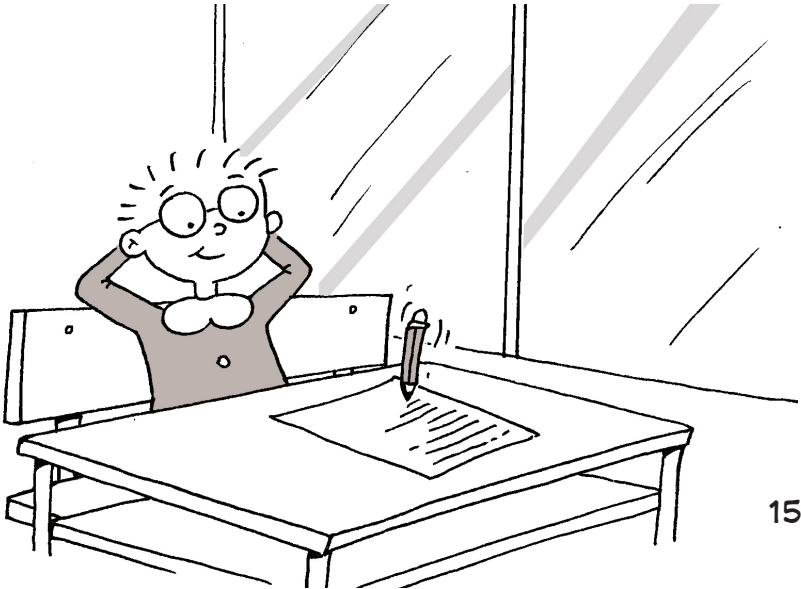
Eee zahmetsiz rahmet olmuyor. Allah, çalışana veriyor.

Bazen bunu bilmiyormuş gibi hareket ettiğimden dolayı başım dertten kurtulmuyor.

Kitabı her elime aldığımda, okuduğum şeyleri zaten bildiğimi farz ediyorum. "Zaten öğretmen de kesin bildiğim yerlerden sor." diyerek kendimi rahatlatıyorum. "Konuların tamamını okumak yerine şöyle bir göz atsam yeter." deyip sınava giriyorum.

Vee beklenen son şöyle oluyor: "Öğretmen de hep çalışmadığım yerlerden sordu ama ya..."

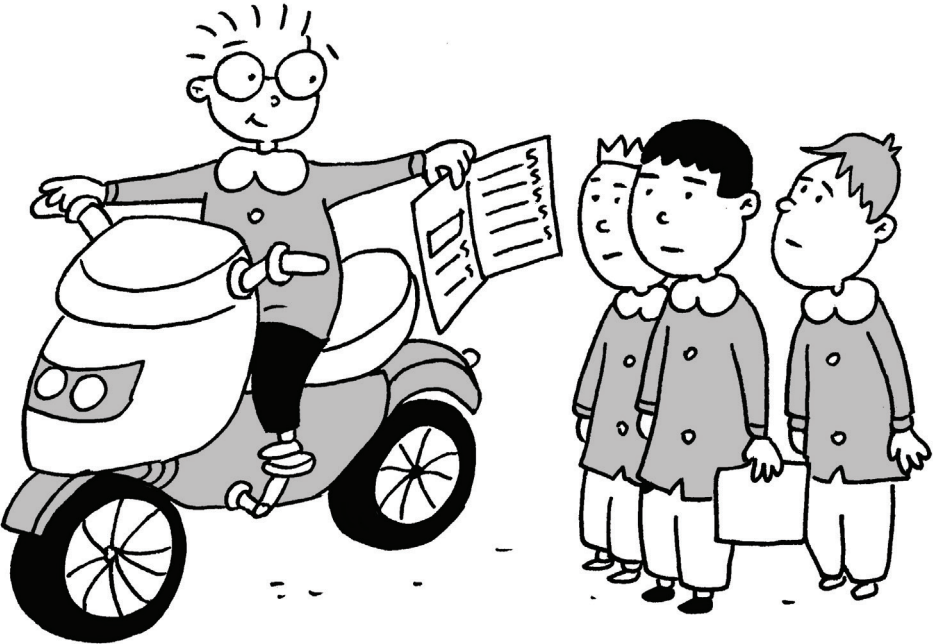
Keşke filmlerde olduğu gibi düşüncelerimi okuyarak sınavdaki soruları kendi kendine cevaplayabilecek bir kalem olsa.... Sizce de şahane olmaz mıydı Cankadaşlar?

Bu dediğim sadece filmlerde olur Cankadaşlarım. Filmle-
rin nasıl şeyler olduklarını hatırlarsanız daha önce anlat-
mıştım.

Neyse ki kurtarma sınavı diye bir şey var. Ona çalış-
tım da, başarılı oldum. Yoksa karnemde bilgisayar kodla-
rı görmek zorunda olacaktım. 0 1 0 1 0 1 0 1... Bu da
benim gibi idealist bir mucide hiç yakışmazdı doğrusu...

Aramızda kalsın "Zeki, ama çalışmıyor" denilen adam ol-
maktansa, "Zeki ve çalışıyor" denen adam olmak daha
güzel galiba. Hem karne zamanı gelince, anne babamıza
karşı mahcup olmuyoruz hem de arkadaşlarımız arasında
havamız oluyor.

Son Hafta Sıkıcılığı

Şimdi şunu itiraf edeyim: Sabah erken kalk, giyin, çantayı sırtla, okula gel, derse gir falan çok yorucu bir şey. Artık bu görüşlerimi ezberlemiştinizdir bence.

Size daha önce söylemediğim şey, okulun sıkıcı olduğu. Bunu daha önce söylemedim, çünkü okul sıkıcı bir yer değil. Zor, ama sıkıcı değil.

Son hafta hariç. Çünkü okulun son haftası kolay, ama sıkıcıdır.

Sınavlar bittiği için hiç ders işlenmez. Boş boş okulun bitmesi beklenir. Zaten hava sıcak... Haziran demek, sıcak demek. Bir de üstüne okulda hiçbir şey yapmamanın sıkıntısı eklenince okulun son haftası kolay, ama sıkıcı bir hâle geliyor.

